

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MC GREGOR

Η ΚΟΥΡΣΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΣΑ στον μεγαλύτερο κ' άρχοντικό τους πύργο, σε μία απότομη και γραφική βουνοπλαγιά του όρους Σεδιότ, στη Σκωτία, ζούσε ζωή εύτυχημένη ένα ζευγάρι ζηλευτό :

Ο λόρδος και η λαίδη Χάμμερδην.

Νεαρός, γλωσσολόγος και λυγρός εκείνος, ως 30 χρόνων, κληρονόμος άπολεπιστικής ονόματος λαμπρού και τίτλων παληών. Πλούσιος άφάνταστα, μορφωμένος έξαιρετικά και πολυτάξειδος, ήταν άριστοκράτης στους τρόπους του και στην καταγωγή του ως την τελευταία φλέβα του κομπού και τριχαρταμένου του κορμού. Λεγόταν Άρθουρ.

Ξαυθή κοιλίτσα, λεπτή και άβρη σαν ξωτικό κινέζικο λουλουδι, εκείνη, ως 25 χρόνων, μέτρια στο άνάστημα, με όλόχρυσια μαλλιά, κανονικά χελάκια και ρόδινα, απαλόχρυσου προσώπατα, γαλαζομάτα και τσαχλίνια, μοναχοκόρη του λόρδου Έρκ Κόννερφελδ, λάτρειε με πάθος φλογερό τον σύζυγό της. Λεγόταν Έβελιν.

Γνωρίστηκαν δυό χρόνια πριν, σε μία δεξίωση ξένης πρεσβείας στο Λονδίνο, άγαπήθηκαν τρελλά κ' έπειτα από λίγους μήνες παντρεύτηκαν.

Έφυγαν για τό ταξίδι του μέλιτος και ζήτησαν καταφύγιο και σκέπη της άγάπης των στον άνεφο ούρανο της Κάτω Ίταλίας. Μά κει που ζούσαν ξέννοιστοι μία ζωή εύτυχημένη, ένα άγγελμα θλιβερό τους έκανε να γυρίσουν πίσω.

Πέθανε ο πατέρας του Άρθουρ, από άρρώστεια ξαφνική.

Θρήνησε τό χαμό του ελληκρινά ο νεαρός κληρονόμος των τίτλων και της περιουσίας του, και κλειστέρα για τό χρονιά του πένθους στον άπομερο και παμπάλαιο πύργο των προγόνων του, επάνω κει στα βουνά της Σκωτίας.

Σύντροφος άχώριστός του, η άγαπημένη του γυναίκα, τον έκανε με την άρρωσίση της και την άπειρη άγάπη της, να ξεχάσει γρήγορα την πόρα του. Κι' έτσι γρήγορα ξαναβρήκαν πάλι τις άξέχαστες παληές στιγμές της εύτυχίας και της ξεννοισιάς των και λησμόνησαν και πάνω τις σκοτούρες της κοσμικής ζωής, που τους έδινε η κοινωνική τους θέση.

Πέρασε η χρονιά του πένθους και κείνοι έμειναν άκόμα μακρινά άπ' τον κόσμο, Έδρισαν γοητεία άνειπωτη στη μονοξιά τους και στην άμοιβαία τους άγάπη.

Κυνηγούσαν συχνά στα άπεραντα του πύργου δάση. Έκαναν έκδρομές συχνότερα στις μαγικές τοποθεσίες, που τριγύριζαν τα χτήματά τους. Κι' ώρες πολλές κλεινότουσαν στο λαμπροστόλιστο σαλόνι τους, αττή στο πάνω καθισμένη να παίζει και να τραγουδή, κ' αυτός αντίκρου της να την άκούη και να τη θαυμάζη.

Τά νειάτα όμως έχουν, πάντα τους, και δίκαες άπατησίες. Θέλουν και κάποιο θρόνου τριγύρω. Θέλουν και κάποια ποικιλία, για να ξεσκιάζι τότε-τότε τον πέπλο τό βαρύ της μονοξιάς και της μονωτοιάς.

Ένα πρωί Νοέμβρη, άνταριασμένο κ' έννευριστικό, χασιμορμήθηκε για μία στιγμή ο Άρθουρ. Καθόταν πλάι στη γυναίκα του, αντίκρου στ' άναμμένο τζάκι τους, και κίταζε άρηρημένα τις φλόγες της φωτιάς που δούζαν χαρούμενα.

Τά ίδια και η Έβελιν!

Άντι να θυμώσει η και να περαχάτη λιγάκι, χασιμορμήκε κ' αττή. Ναί. Την τσάζαζε κ' αττή η άνία. Έτριφαν απότομα κ' οι δυό τους τά κεφάλια τους και κιστάχτησαν μέσα στα μάτια τους, ξαφνιασμένοι και μοσχομαγελαστοί!

—Ναί. Καιρός να φύγομε από δω, άγαπημένη μου ψυχή. Μας πόθησε τό Λονδίνο, φαίνεται. Άρρετά φίλα κιστήκαμε δω πάνω στα κατωάραχα. Έ; Τι λές και σύ; έλεε ο Άρθουρ, κ' εκείνη, άντι να τό άποκριθι, έγειρε βουθή στην άγκυλιά του και σφάγισε τό στόμα του μ' ένα γλυκό φιλί.

Έπειτα από δυό βδομάδες, βρισκόντουσαν έγκαταστημένοι στο

πατρικό του Άρθουρ μέγαρο, ένα από τά πιο ξεχωριστά και τά πιο πολυτελή μέσα στο Λονδίνο.

Τους θάμπωσε στην άρχη ο σίφουνας της κοσμικής ζωής. Μά γρήγορα συνήθισαν στην έκτυφλωτική τη λάμψη των λαμπροφωτισμένων σαλονιών της Λονδρέξικης άριστοκρατίας.

Πήγαν σε πολλούς, παραπολλούς χορούς και δεξιώσεις. Και δέχτηκαν πολλές, παραπολλές φορές κ' αυτοί στο μέγαρό τους. Τους παρέσυρε κυριολεκτικά η κοσμική ζωή του κίελου των και χαλαρώθηκε με τον καιρό ο πρώτος σύνδεσμός τους.

—Καλημέρα σου, άγάπη μου!

—Καληνύχτα σου, γλυκειά μου!

Δέν πρόφταναν να βγούν από τά χείλη τους η τριφερές αττές έκφράσεις, και να! Τά μάτια τους σφαλοούσαν κοντά στο ήλιοράμμα, κοιμένα άπ' την άγρύπνια, για να ξανακοιξουν πάλι μόλις έγενε η ήμέρα, έτοιμα για τό καινούριο και έξανατλητικό ξενύχτι.

Μά η ζωή αττή σέρνει μαζί της και άναπάντεχες έκπλήξεις. Ο πυρετός ο διαρκής, που δέρονει πάντα τους πεσιμένους με τό μούτρα στην άτακτη ζωή των ήδονών, δίνει φτερά άλλόλοτα στην ξαναμένη φαντασία τους.

Κι' ο Πειρασμός ο γοητευτικός, που τους παραμονεύει άμείλιτα άπ' όλες τις μεριές, τους ρίχνει σφιχτοδεμένους και αδύναμους σε κάθε λογής έλκυστικά, μά ξνοχα παροστράτιστα!

Έξάφισε στον κανόνα αττό δέν έκανε, δυστυχώς, κ' ο Άρθουρ. Την Έβελιν τη φύλαξε ως τόρα η φλογερή, η άγρια σχεδόν, άγάπη της για τό σύζυγό της. Άπό την πρώτη της στιγμή έβαλε στη θέση τους, τους οικτρούς αττους δανδήδες, τά σάπια αττά των κοσμικών σαλονιών φροστά, που την τριγύρισαν με πείσμα.

Ο Άρθουρ όμως :

Ο Άρθουρ, δυστυχώς, άφου με την ψυχή στα δόντια πάλαινε στην άρχη άποφασιστικά, έσκυψε κατόπιν τό κεφάλι, νωρημένος άπ' τον Πόθο.

Έγινε κουρέλι άνίσχυρο, στα νύχια μιας Γάτας πλουμιστής. Της σαγηνευτικής σερφίνας λαίδης του Λονγκεσάιρ.

Της μυροσπόδητης Έλλεν! Με τη σατανική της όμορφιά, την άνυπερόβλητη τη χάρι της και την άφθαστη γοητεία της, η λαίδη Έλλεν Λονγκεσάιρ, ένσάρκωσια διαβολική της Κακής Μοίρας, έσπερνε τον δλεφρο στο διάβα της.

Άπειρα τό θύματά της, δσα για τό χατήρι της βουτήχτηκαν ως τό λαμπο στο

βόδρο και στο έγκλημα. Άνήσυχη και πάντα διαφραμένη για καινούργιες περιπέτειες, η έκφυλη ψυχή της περιφρονούσε ύστερα δίχως κανένα οίκτο τά ανθρώπινα κουρέλια που σώριαζε στα πόδια της ένα τρελλά και πρόσκαιρο καπρίτσιο της.

Όταν αντίκρουσε, άρχη-άρχη άκόμα, τον Άρθουρ και την Έβελιν, φρούαζε από πείσμα η έκφυλη ψυχή της. Δέν είχε συνήθισα να την κίταν τόσο ψυχρά, με τόση έκπλήξα, μάτια άνδρωα, δπως την κίταζαν τότε τά μάτια του Άρθουρ. Έννοιωσε την άγάπη του νέου αττού για τη γυναίκα του, κωιδόνοντας συγχρόνως και την πρώτη αντίστασι άνδρός στα προκλητικά της θέληγτρα.

Τη λύσσαζε η άπαυχία!

Κι' όρκιστηκε έκδισα!

Τι όμως έβαλε μπροστά ο γοητευτικός εκείνος θηλικός σατανάς; Τι μασοτρία άφθαστη, τί τέχνη και πανουργία ξετύλιξε μπρός στον άμοιρο Άρθουρ, για να τον δη στα πόδια της, λίγον καιρό κατόπιν, άβουλον κ' αδύναμο, τρελλόν άπ' την άγάπη;

Ο σατανάς και κείνη ξέρουν!

Χάθηκε ο Άρθουρ για την άμοιρη γυναίκα του. Άχώριστος πειά άπ' τό πλευρό της λαίδης Λονγκεσάιρ, τη συνόδευε στις έκδρομές της, στα μικροταξειδία και στα γλέντια της. Έσβυσε γι' αττόν ο κόσμος όλος μπρός στην άκτανόβολη όμορφιά της διαβολικής του φίλης.

Μά χάθηκε κ' ο κόσμος όλος άπ' τά μάτια της γυναίκας του. Έσβυσε γι' αττήν ο Άρθουρ και μαζί του σβύσαν η χαρές της

νειότης, ή εύτυχία τής αγάτης κ' οί παλμοί απ' τήν καρδιά τής.
 Τοῦ κόζου παρακάλεσε. Φοβόρισε πολύ. Κι' ἔκλαψε περισοτέ-
 ρο. Τήν πλήγωνα ή καθημερινές σσηνές, τὰ αιώνια παρακάλα της
 στον ἄπιστο σύζυγό της καί μέρα με τήν ἡμέρα τήν ἔσκαβε τὸ μα-
 ράζι τής προδομένης τής αγάτης.

'Απελπίστηκε μιά μέρα, ἐπὶ τέλους, κ' ὀρκίστηκε σκληρὴ ἐκ-
 δίχη.

'Ἀρχισε τήν ὑποκρισία καί ξαναφάνηκε στον κόσμο, ἔπειτα ἀπ'
 τὸ ἀποτρόβημά της, τίς πρώτες μέρες τής θλιβερῆς ἀποκαλύψεως
 τῶν ἐνόχων ἐρώτων τοῦ συζύγου τής.

'Ὅλοι τήν ἀντίκρισαν πάλι, με ἔκπληξι στήν ἀρχή, με κάποια
 δυσπιστία ἔπειτα, νά κάνει τήν ἀδιάφορη καί νά μιλήσῃ ξεννοιαστα
 σέ ἄλους.

Μόνο τὰ λαμπερά τής μάτια ἔδειχναν τή λύσσα καί τὸν πυρετό.
 πού σιγόραζε στήν ψυχὴ τής!

Μιά μέρα δροσολουμένη—ἀρχές τοῦ Μάη πευά— ἀρκετὰ λου-
 σάτα αὐτοκίνητα ξεκίνησαν ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ "Ἄρθου γιὰ μα-
 κρυνὴ δήμερη ἐκδρομὴ. Διάφοροι καλεσμένοι γέμιζαν ὅλα τ' ἄλλα,
 μὰ τὰ τρία πρόσωπα, πού μᾶς ἐνδιαφέρουν, βρισκόντουσαν σέ ἕνα
 ἀπ' αὐτὰ.

Στὴ θέσι τοῦ σωφῆρ ἡ "Ἐβελιν. Πιλά της ἡ λαϊδὴ Λονγκεσάφ.
 Καί μέσα στ' αὐτοκίνητο ὁ "Ἄρθου.

Σάν αἰνῆμα ψυχρὴ ἡ πρώτη. Ναρκωμένη ἀπ' τήν 'Ἀμαρτία κ'
 ἀνύπνοτοι οἱ ἄλλοι δύο.

Ἐκίνησαν τελευταίον — ἐπιτηδες; τυχαίως; — κ' ἀκολουθοῦ-
 σαν ἀπὸ μακριὰ τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες
 σκαρφάλλωναν ἐπίπονα μιά θεόστειη κορ-
 δέλλα ἀπότομου καί ὄρθου βουνοῦ, ἐνῶ
 κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, σέ βάθος πού
 προξενούσε ζάλη, ἔσπαζε με θόρυβο καί
 βουητὸ ἡ θάλασσα τὰ φουσκομένα κύ-
 ματά της.

Καί... Σέ μιά στιγμή, μιά ἀπαίσιμα
 στιγμή, ἄστραψαν ἰσόμοια μὲ ἀπαίσιμα
 τής "Ἐβελιν τὰ μάτια. Ἐνα σιντό καί
 βουκολωσιασμένο γέλιο, τὸ γέλιο της,
 σπάρραξε βουβά τίς τρομαγμένες ψυχές
 τῶν δυὸ ἐνόχων. Μιά στραβοτόμονιά ἐ-
 πίτηδες! Ἀυό—τρία δευτερόλεπτα φρί-
 κης, βουθῆς κ' ἀνειπίωτης! Κι' ὕστερα
 τὸ τρομερὸ βράβαθρο...

Πρὶν ἀνατριχιάσουν κἀν ἀπ' τὸ φά-
 ρμα τοῦ Θανάτου, ἔγιναν κ' οἱ τρεῖς
 τους, σὲ βάθος τοῦ γκρεμοῦ, μιά μᾶζα
 φρικαλέα, ποῦθ'γαζε ἄγρους ἀπ' τὸ ζε-
 σὸ τής, τὸ χυμένο αἷμα!...

'Ἡ "Ἐβελιν εἶχε ἐκδιωχθεῖ!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΡΟΥΜΠΕΝΣ

(Ὁ Ζωγράφος καί ὁ... Διπλωμάτης)

"Ὅπως θὰ ξέρετε βέβαια, ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους καλλιτέ-
 χνας τῆς 'Αναγεννήσεως ὑπῆρξε κ' ὁ Φλαμανδὸς ζωγράφος Παῦλος
 Ροῦμπενς, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τὸ 1577 στὴ Βετοφαλία, ὅπου ὑπερ-
 τοῦσε ὁ πατέρας του ὡς ἀνώτερος ὑπάλληλος. Ὅταν πέθανε ὁ πατέ-
 ρας του, ἡ μητέρα τοῦ Ροῦμπενς, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε 10 χρόνων, ἐ-
 γύρισε στήν πατρίδα τής, σὲ 'Αννόβερο.

'Ὁ μικρὸς Παῦλος ἐξακολούθησε ἐκεῖ τίς σπουδές του, κ' ὅταν
 ἔγινε δεκαπέντε χρόνων, γιὰ νὰ ἐξοικονομῇ τὰ ἔξοδά του, φρόντισε ἡ
 μητέρα του καί τὸν προσέλαβαν ὡς ἀκόλουθο στήν οἰκογένεια ἐνὸς εὐ-
 γενοῦς ἄρχοντος. Κατὰ τίς νυχτερινές ὥρες, ὁ νεαρὸς Ροῦμπενς κλει-
 νόταν σὲ δωμάτιο του καί ζωγράφιζε. Εἶχε προμηθευθεῖ ἕνα μεγάλο
 μαυροπίνακα, τὸν εἶχε κρεμάσει στὸν τοῖχο τῆς κἀμαρᾶς του καί σχε-
 διάζε πάνω σ' αὐτὸν με τὴ φαντασία του διάφορα πορτραῖτα.

"Ἐνα βράδυ τοῦρθε σὲ μναλὸ νὰ φτιάσῃ καί τὸ πορτραῖτο τοῦ κυ-
 ρίου του. Τόσο δὲ καταπληκτικὴ ἦταν ἡ ἐπιτυχία του, πού τὴν ἄλλη μέ-
 ρα πῆγε καί παρακάλεσε τὸν κύριό του νὰ τὸν ἀκολουθῆσῃ ὡς τὸ δω-
 μάτιό του, ὅπου θὰ τοῦκανε μιά ἀνέλπιστη ἐκπλήξι. Ὁ κύριός του δέ-
 χτηκε πρόθυμα κ' ὅταν βρέθηκε μπρὸς τὴν προσοπογραφία του, ἔ-
 μεινε κατενθουσιασμένος. Ἐξετάζοντας ἄμους προσεχτικότερα τὸ πορ-
 τραῖτο του, ἀνακάλυψε μιά γκάφα τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνη. Γύρισε
 τότε καί τοῦ εἶπε, βρισκόντας τὸν φρικὰ σὲ τὸν ὄμο:

— Δὲν μοῦ λές, φιλαράκο μου, πότε με εἶδες νὰ φορῶ τὸ σπαθί
 μου δεξιά;

'Ὁ μικρὸς Ροῦμπενς, πού δὲν εἶχε προ-
 σέξει τὴ λεπτομέρεια αὐτή, ἔμεινε ἀπο-
 σβολωμένος. Ὅστόσο, τὸ πορτραῖτο του
 ἐκεῖνο ἀποκάλυψε στὸν κύριό του τὴ με-
 γάλη του κλίσι στὴ ζωγραφικὴ κ' ὕστερα
 ἀπὸ λίγες μέρες προσέλαβε σπῆτι του ἕναν
 εἰδικὸ δάσκαλο γιὰ τὴ συστηματικὴ καλ-
 λιτεχνικὴ ἐκπαίδευσι τοῦ νεαροῦ Ροῦμπενς.

***

Σὲ ἡλικία εἰκοσιτριῶν χρόνων, ὁ Ροῦ-
 μπενς βρισκόταν στὴ Βενετία, κοντὰ στὸν
 φημισμένο Ἴταλὸ ζωγράφο Βερονέζε.

Τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ δούξ τῆς Μάν-
 τουας εἶχε προσκαλέσει στήν Αὐλὴ του
 τὸν Βερονέζε γιὰ νὰ φτιάσῃ διάφορες τοι-
 χογραφίες. Ὁ Βερονέζε ὑπάκουσε στήν
 πρόσκλησι τοῦ δουκὸς καί πῆγε σὲ μέγα-
 ρό του, παίρνοντας μαζί καί τὸν Ροῦμπενς.

Κατὰ τὴν ἐκτέλεσι δὲ τῶν ἔργων πού
 τοὺς ἀνέθεσε ὁ δούξ, ὁ Βερονέζε ἐσχεδιά-
 ζε μονάχα τίς διάφορες ζωγραφικὲς συν-
 θέσεις καί τίς ἐξωγράφιζε κατὸν ὁ Ροῦ-
 μπενς με ἄξιοθαύμαστη ἐπιτυχία.

Ὅστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὄμοις, ὁ Βε-
 ρονέζε ἀδιαιθέτως σοβαρὰ καί ἤθελε νὰ
 γυρίσῃ σπῆτι του. Δὲν εἶχε ὄμοις τὸ φάρ-
 ρος νὰ εἰπῇ στὸν δούκα ἕνα τέτοιο πᾶρ-
 γμα. Βλέποντάς του σ' αὐτὴ τὴν ἀμχανία,
 ὁ Ροῦμπενς τοῦ εἶπε:

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, διδάσκαλε. Ὁ
 μαθητῆς σου θὰ σ' ἀντικαταστήσῃ καί θὰ

φανῇ ἀντάξίός σου.

"Ἐτσι ὁ Βερονέζε ἔφυγε γιὰ λίγες μέρες, ἀφίρνοντας τὸν Ροῦμπενς
 ἀντικαταστάτη του. Ὅταν ξαναγύρισε δὲ σὲ μέγαρο τοῦ δουκὸς καί
 εἶδε τὰ ἔργα πούχε ζωγραφίσει ὁ Ροῦμπενς, ἐνθουσιάστηκε τόσο, ὅ-
 στε τὸν ἀγκάλιασε καί τὸν ἐφίλησε βαθειὰ συγχαρμένως.

Βλέποντας κατὸν ὁ Ροῦμπενς δὲν εἶχε ὑπογρά-
 ψει τὰ ἔργα πού εἶχε κάμει, πῆρε τὴν παλέττα καί τὸ πινέλο καί χά-
 ραξε σ' ὅλα ἐκεῖνα τ' ἀριστουργήματα τὸ ὄνομα του, ὑποθετώντας ἔ-
 ται ἐπίσημα τὸ καλλιτεχνικὸ τάλαντο τοῦ ἀνταξίου μαθητοῦ του.

***

'Ὁ Ροῦμπενς ὑπῆρξε καί διάσημος διπλωμάτης.

Σὲ ἡλικία τριανταπέντε χρόνων, παντρεμένος πειὰ με τὴν ὄμοια
 'Ισαβέλλα Μπράντ, βρισκόταν στήν πατρίδα του, τὸ 'Αννόβερο. Τὴν
 ἐποχὴ ἐκείνη τὸν προσκάλεσε σὲ Παρίσι ἡ Μαρία τὸν Μεδίκων, μη-
 τέρα τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΒου, καί τοῦ ἀνάθεσε τὴ
 διακόμησι τῆς αἰθούσης τῶν Τιμῶν στὸ ἀνάκτορο τοῦ Λουξεμβούργου.

Μέσα σὲ δυὸ χρόνια, ὁ Ροῦμπενς ἔκαμει εἰκοσιπέντε ἀλληγορικὸς
 πίνακες, πραγματικὰ ἀριστουργήματα.

"Ὅστε! ἀπὸ λίγον καιρὸ ὄμοις, ἡ Μαρία τὸν Μεδίκων ἤθελε σέ
 ρῆξι με τὸν βασιλεῖα κ' ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ με τὸν δευτερότοκο
 γιού τῆς Γάστονα τῆς Ὁρλεάνης καί νὰ ζητήσῃ καταφύγιον στήν Αὐ-
 λὴ τῶν Βουξελλῶν. Στὴν περίστασι δὲ αὐτὴ ἡ βασιλομήτωρ, ἐκτι-
 μώντας ἔξαιρετικὰ τὴ μεγαλοφυΐα καί τὴν ἀφροσύσι τοῦ Ροῦμπενς,
 δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ ἀνάθεσι μιά πολὺ ἐμπιστευτικὴ διπλωματικὴ ἀ-
 ποστολή: Νὰ ζητήσῃ δηλαδὴ τὴ μεσολάβησι τῆς Ἰνφάντης 'Ισαβέλλας
 καί τοῦ βασιλέως τῆς 'Ισπανίας γιὰ τὸν διακανονισμὸ τῶν διαφορῶν
 τῆς με τὸν γιού τῆς. Ὁ Ροῦμπενς ἀνέλαβε πρόθυμα τὴν ἐντολή αὐτὴ
 κ' ἔδειξε τέτοια διπλωματικὴ φινέττα, ὥστε μέσα σὲ λίγον καιρὸ,
 χάρις στὴ μεσολάβησι τοῦ βασιλέως τῆς 'Ισπανίας, ἡ Μαρία τὸν
 Μεδίκων ξαναγύρισε στήν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας.

'Ὁ ζωγράφος Ροῦμπενς.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ὁ «ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ»

'Ὁ Μέγας Ναπολέον, ἀπὸ μικρὸς
 εἶχε ἔξαιρετικὴ κλίσι πρὸς τὴν πολεμικὴ
 τέχνη, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ πα-
 ρακάτω χαριτωμένο ἀνέκδοτό του :

"Ὅταν ὁ Ναπολέον ἦταν ἀόμοια μα-
 θητῆς, δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειὰ στὰ διαλέμματα, παρὰ νὰ παρα-
 τίσει στὸ χῶμα στρατεύματα ἀπὸ... πετριτσές καί νὰ τοὺς κἀνῃ
 ... γυμνάσι.

Μιά μέρα, ὁ ἐπίδοξος αὐτοκράτορ εἶχε παρακαμένο τὸ στρα-
 τεύμα του σὲ κανονικότερες πετριτσές. Ἐνῶ αὐτὸς ἀπὸ πάνω, κορ-
 δομένος με μιά βέργα στὸ χερί γιὰ ζῆμος, ἐφώναζε πρὸς μιά με-
 γαλειότερη πέτρα, πού ὑπετίθετο, ὅτι παρίστανε τὸ δικωκτὴ τοῦ
 στρατεύματος :

— Συνταγματάρχα! Ἐν βῆμα ἐμπρός!

'Ὁ... συνταγματάρχης ὄμοις δὲν κοιμήθηκε καθόλου ἀπ' τὴ θέσι
 του, πρῶγμα πού ἔκανε τὸν μικρὸ Ναπολέοντα νὰ ἐπαναλάβῃ ἐντο-
 νότερα τὴ διαταγὴ.

Τότε ἕνας μαθητᾶκος πού παρακολούθησε τὴ σσηρῆ, ἄρχισε νὰ
 γελά καί νὰ κοροϊδεύῃ τὸ Ναπολέοντα, λέγοντάς του τρελλό.

Φύσει ὀξύθυμος ὁ μικρὸς Βοναπάρτης, χάρις νὰ χάσῃ καρδὸ.
 ἄρπαξε τότε τὸν... πέτρινο συνταγματάρχη καί ἔσπασε τὸ κεφάλι
 τοῦ σημαθητοῦ του.

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε κ' ὁ μικρὸς Βοναπάρτης δὲν
 ἔγινε μόνον μεγάλος, ἀλλὰ «Μέγας» Ναπολέον. Μιά μέρα λοιπὸν
 τοῦ παρουσιάστηκε ἕνας ἄγνωστος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐξιστό-
 ρησε τὸ παιδικὸ ἐκεῖνο περιστατικὸ, δείχνοντάς του συγχρόνως καί
 τὸ σημάδι τῆς πληγῆς πού εἶχε σὲ μέτωπο ἀπὸ τὸν... πέτρινο συν-
 ταγματάρχη.

Συγχαρμένους ὁ Μέγας Ναπολέον ἀπ' τὴν ἀνᾶμνησι τοῦ μα-
 κρυνοῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου, κράτησε ἀρκετὲς ὄμοις κοντὰ του τὸν
 παλιὸ του σημαθητῆ, τὸν ὁποῖο διόρισε κατὸν σὲ μιά ὄχι εὐκα-
 ταρρόνησι θέσι.